

чѣж-тѣ; нѣ само това е лошаво-то, че тѣ вър-
вахъ въ единъ кырванъ отъ 30—40 коля, та незнаѣж.

— То е нищо, Петре. Ами Желеви кѣдѣ оста-
нахъ?

— Тѣ ще трѣгнатъ узоры.

— Не знаѣтъ ли нищо за наше-то сподирване?

— Нищо.

Василь послѣ обади му орѣжїя-тѣ, що бѣше
закрыль и каза на Петра.

— Ето ти, Петре, орѣжїя, барутъ, куршумъ
имаме доста, избери и вижъ кой пиштовъ и ножъ ще
ти прилѣгне подобрѣ на рѣжжѣ.

Петрови-тѣ очи заблѣщихъ. Той зе ножа въ
рѣжжѣ си, измѣкваша го за единъ пѣтъ и като го опыта.....

— Острѣръ! извика бе е! тойзи е за менѣ. Съ него
азъ щѣ отървѣ згоднищѣ-тѣ си Станкѣ, съ него
щѣ напоѣж чѣрнѣж-тѣ земѣж съ злодѣйскѣ крѣвь.....

Старецъ-тѣ като нѣмъ глѣдаше на сичко това и
не смѣяше да продума ни рѣчь; радваше ся, като
глѣдаше двама млади селены юнацы, а отъ другѣж
странѣж сърдце му ся наливаше съ скѣрбъ като си нау-
мѣше, че тѣ може при пѣрвѣж пушкѣж да ся убѣжтъ
и язкѣж за тѣхнѣж-тѣ младицѣж!

Петрѣж хвърли селскѣж-тѣ си дрехѣж и зѣ да
ся облачи съ другы хайдушкы, той ся облече.